

Άραγε συγχωρήθηκα;»

Μέ την εξομολόγηση, δίδασκε, γίνεται ή κάθαρση από τά πάθη, ή απονέκρωση. Σύμφωνα με όλους τους Αγίους Πατέρες, ή κάθαρση από τά πάθη γίνεται όχι με την ανθρώπινη προσπάθεια και σπουδή μόνο, αλλά κυρίως με την μυστηριακή ζωή και μάλιστα με την αδιάλειπτη μετάνοια - εξομολόγηση. Ο Άγιος Κοσμάς προέτρεπε τους ανθρώπους: «Καί ἄν ἠμπορεῖτε νά εξομολογᾶσθε κάθε ἡμέραν, καλόν καί ἅγιον εἶναι. Εἶδε καί δέν ἠμπορεῖτε καθ' ἡμέραν, ἄς εἶναι μία φορά τήν ἐβδομάδα καί μία φορά τόν μῆνα ἢ τό ὀλιγώτερον τέσσαρες φορές τόν χρόνον». Ἔλεγε καί ὁ π. Πορφύριος σχετικά μέ τό τί ἐπιτελεῖται στήν εξομολόγηση: «Δεύτερο βάπτισμα εἶναι ἡ εξομολόγηση, μέ τήν ὁποία γίνεται ἡ κάθαρση ἀπό τά πάθη, ἡ απονέκρωση. Ἔτσι ἔρχεται ἡ θεία χάρις μέσῳ τῶν μυστηρίων». Δέν πρέπει, δίδασκε, νά ξαναθυμόμαστε τίς ἁμαρτίες πού εξομολογηθήκαμε. Μέ τήν εξομολόγηση συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες. Ὅταν κανεῖς εξομολογηθεῖ σωστά μέ εὐλικρίνεια, χωρίς νά κρύψει τίποτε, εἶναι περισσότερο ἀπό βέβαιο, ὅτι πήρε τήν ἄφεση ἀπό τόν Θεό. Ἄν ἀφήσει τόν πονηρό νά τόν ταράσσει μέ τήν σκέψη: «ἄραγε συγχωρήθηκα;» καί ξαναθυμᾶται τίς εξομολογημένες ἁμαρτίες του, σάν νά μὴν εἶναι ἀκόμη συγχωρημένες, τότε αὐτό εἶναι ἀπιστία στό μυστήριον. Εἶναι παγίδα τοῦ πονηροῦ, γιά νά μᾶς κρατεῖ σέ ταραχή καί νά μᾶς ρίξει στήν ἀκηδία καί τήν ἀπελπισία. Γι' αὐτό ἔλεγε ὁ Γέροντας: «Ἄς μὴ γυρίζουμε πίσω στίς ἁμαρτίες πού ἔχουμε εξομολογηθεῖ. Ἡ ἀνάμνηση τῶν ἁμαρτιῶν κάνει κακό. Ζητήσατε συγγνώμη; Τελείωσε. Ὁ Θεός ὅλα τά συγχωρεῖ μέ τήν εξομολόγηση. Δέν πρέπει νά γυρίζουμε πίσω καί νά κλεινόμαστε σέ ἀπελπισία. Νά εἴμαστε δοῦλοι ταπεινοί μπροστά στόν Θεό. Νά αισθανόμαστε χαρά καί εὐγνωμοσύνη γιά τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας. Δέν εἶναι ὑγιές νά λυπᾶται κανεῖς ὑπερβολικά γιά τίς ἁμαρτίες του καί νά ἐπαναστατεῖ ἐναντίον τοῦ κακοῦ ἑαυτοῦ του φτάνοντας μέχρι τήν ἀπελπισία. Ἡ ἀπελπισία καί ἡ ἀπογοήτευση εἶναι τό χειρότερο πράγμα. Εἶναι παγίδα τοῦ σατανᾶ, γιά νά κάνει τόν ἄνθρωπο νά χάσει τήν προθυμία του στά πνευματικά καί νά τόν φέρει σέ ἀπελπισία, σέ ἀδράνεια καί ἀκηδία».

ἄγκυρα

ΔΕΛΤΙΟ - ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΕΝΟΡΙΑΣ

ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΝΑΣ ΓΕΩΠΟΝΙΚΩΝ

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ

ΕΤΟΣ 3^ο ● ΤΕΥΧΟΣ 9^ο ● ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2014

Έδρα: Γεωπονικά. Ν. Καλλικράτεια 63080 Χαλκιδική

Τηλ. Φαξ : 23990 33998. E-mail: santonio@past.auth.gr

Ιστοσελίδα: agia-marina.webnode.com/

ἄγκυρα

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ - ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΕΝΟΡΙΑΣ ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΝΑΣ
ΓΕΩΠΟΝΙΚΩΝ

ΕΤΟΣ 3^ο ❁ ΤΕΥΧΟΣ 9^ο ❁ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2014

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Με την Κυριακή προσευχή, το Πάτερ ημών δηλαδή, οι πιστοί παρακαλούμε τον Θεό, που τον ονομάζουμε Πατέρα μας:

Να δοξάζεται το όνομα του Θεού σε όλους τους ανθρώπους, με τα λόγια και τα έργα των πιστών Του

Να έρθει η Βασιλεία του Θεού στις ψυχές όλων των ανθρώπων

Να εφαρμόζεται από όλους τους ανθρώπους το άγιο θέλημα του Θεού

Να δώσει ο Θεός «τον επιούσιο άρτο», δηλ. όλα όσα είναι αναγκαία για την ψυχή και το σώμα του ανθρώπου, και πρώτα απ' όλα το ίδιο το Σώμα και το Αίμα Του

Να συγχωρήσει τις αμαρτίες μας, με την προϋπόθεση ότι και μείς θα συγχωρήσουμε τις αμαρτίες των άλλων

Να μην επιτρέψει να βρεθούμε σε περιστάσεις που θα εκτεθούμε στον κίνδυνο της αμαρτίας.

Και στο τέλος, ομολογούμε ότι ο Θεός μπορεί να μας δώσει όλα αυτά γιατί είναι ο αιώνιος βασιλιάς και ο Παντοδύναμος Θεός, που προστατεύει και βοηθά τους ανθρώπους.

Στη συνέχεια ο Ιερέας ευλογεί τους πιστούς, λέγοντας: «Ειρήνη πάσι» - «Ειρήνη σε όλους»- και σε λίγο τους λέει: «Πρόσχωμεν» -«Άς προσέξουμε».

Αμέσως ύστερα, υψώνει τον Άγιο Άρτο και αναφωνεί: «Τα άγια τοις αγίοις»-δηλαδή, «Τα άγια Δώρα είναι για τους αγίους». Εννοεί με αυτό ότι πρέπει να είναι άγιοι όσοι θα δεχτούν μέσα τους το Άγιο Σώμα και το Αίμα του Κυρίου. Ότι δηλαδή πρέπει να είναι κατάλληλα προετοιμασμένοι και καθαρισμένοι από τις αμαρτίες τους για να κοινωνήσουν. Και βέβαια, ο Χριστιανός καθαρίζεται από τις αμαρτίες όταν τις ακουμπά στο επιτραχήλιο

του Πνευματικού, στο μυστήριο της Ιεράς Εξομολόγησης, αφού πρώτα μετανοήσει (μετανοιώσει) ειλικρινά γι' αυτές. Τότε κλείνει η Ωραία Πύλη.

Ο Ιερέας χωρίζει σε 4 μέρη τον Άγιο Άρτο. Το πρώτο από αυτά τα μέρη το ρίχνει μέσα στο Άγιο Ποτήριο, που περιέχει το πανάχραντο Θείο Αίμα. Το δεύτερο το βάζει στην άκρη για να κοινωνήσουν ο ίδιος και ο διάκονος, χωριστά από το Αίμα. Και τα άλλα μέρη τα κόβει σε μικρότερα τεμάχια, ανάλογα με τον αριθμό εκείνων που θα κοινωνήσουν.

Μ' αυτόν τον τεμαχισμό δεν διαιρείται το Σώμα του Χριστού. Και στο μικρότερο κομματάκι απ' αυτά διατηρείται ολόκληρος ο Χριστός – όπως κάθε μέλος του ζωντανού σώματος μας είναι παρούσα ψυχή, όχι μερισμένη, αλλά ενιαία και αδιαίρετη. Όπως σε ένα καθρέφτη, που αν σπάσει σε χίλια κομμάτια, τα ίδια αντικείμενα εξακολουθούν να καθρεφτίζονται ακόμα και στο μικρότερο κομμάτι. Όπως τέλος ένας ήχος διατηρείται ακέραιος και ολόκληρος έστω και αν τον ακούνε χιλιάδες αυτιά.

Ακόμη, θα ρίξει στο Άγ. Ποτήριο το «άγιο ζέον», δηλ. ζεστό νερό, που συμβολίζει την ζεστή Πίστη όσων συμμετέχουν στη Θ. Λειτουργία και τη θερμότητα του Αγίου Πνεύματος.

Ύστερα γονατίζει και διαβάζει κάποιες ευχές με τις οποίες παρακαλεί τον Κύριο να μεταλάβει αξίως. Ο ίδιος και ο διάκονος, αν υπάρχει, κοινωνούν πρώτα το Σώμα και μετά το Αίμα του Κυρίου, χωριστά. Και αφού κοινωνήσουν, βάζουν προσεκτικά ό,τι υπάρχει πάνω στον Άγιο Δίσκο, μέσα στο Άγιο Ποτήριο.

Στον καιρό της πρώτης Εκκλησίας, οι πιστοί κοινωνούσαν τα Θεία Μυστήρια χωριστά, όπως σήμερα οι κληρικοί, παίρνοντας ο καθένας στα χέρια του το πανάχραντο Σώμα του Κυρίου, και πίνοντας ύστερα από το Ποτήριο το πανάχραντο Αίμα Του. Όταν όμως κάποιοι χριστιανοί αμαθείς και απαίδευτοι – χριστιανοί στο όνομα μόνο – άρχισαν να παίρνουν τα Τίμια Δώρα στα σπίτια τους και να τα χρησιμοποιούν σε δεισιδαιμονικές και βλάσφημες τελετές, ή και μέσα στην Εκκλησία να τα αντιμετωπίζουν με ασέβεια, δημιουργώντας θόρυβο και ταραχή, ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος θέσπισε να δίνονται στο λαό ενωμένα το Σώμα και το Αίμα. Και όχι μέσα στα χέρια τους, αλλά απευθείας στο στόμα, με την αγία Λαβίδα, που εικονίζει την λαβίδα εκείνη με το αναμμένο κάρβουνο, με την οποία το πύρινο Σεραφείμ άγγιξε τα χείλη του προφήτη Ησαΐα, θυμίζοντας έτσι σε όλους τι είναι αυτό που άγγιξε τα χείλη τους. Αφού κοινωνήσει πρώτα ο ίδιος και έπειτα μεταδώσει τα Θεία Δώρα και στο διάκονο, ο λειτουργός του Χριστού, εμφανίζεται σαν ένας καινούργιος άνθρωπος,

καθαρισμένος με τη Θεία Κοινωνία από όλα του τα αμαρτήματα, σαν αληθινά άγιος αυτή τη στιγμή και άξιος να μεταδώσει τα Θεία Δώρα στους πιστούς.

Η ΘΕΙΑ ΜΕΤΑΛΗΨΗ

Βγαίνει στην Ωραία Πύλη, κρατώντας το Άγιο Ποτήριο και καλεί τους πιστούς λέγοντας: «Μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης προσέλθετε» - δηλαδή, «Πλησιάστε με φόβο Θεού, πίστη και αγάπη».

Και όσοι είναι προετοιμασμένοι –καθαρισμένοι από τις αμαρτίες τους, νηστικοί εκείνο το πρωί, χωρίς μίσος για κάποιον αδελφό τους, με προσευχή- πλησιάζουν για να δεχθούν μέσα τους το Σωμα και το Αίμα του Χριστού. Για να γίνουν «σύσσωμοι και σύναιμοι Χριστού» -δηλ. για να έχουν το ίδιο με τον Χριστό Σώμα και το ίδιο Αίμα.

Η Εκκλησιαστική μουσική θεραπεύει την κατάθλιψη!

Η εκκλησιαστική μουσική, αγιάζει τόν άνθρωπο αναίμακτα. Ένα σπουδαίο θεραπευτικό μέσο για την ταλαίπωρη ψυχή του πεπτωκότος ανθρώπου, του έμπαθους, είναι πράγματι η Βυζαντινή μουσική. Διά τούτο δίδασκε ο σοφός ιατρός της ψυχής-Γέρων: «Η βυζαντινή μουσική είναι πάρα πολύ ωφέλιμη. Κανένας χριστιανός δεν πρέπει να υπάρχει χωρίς να ξέρει βυζαντινή μουσική. Πρέπει όλοι να μάθουμε. Έχει άμεση σχέση με την ψυχή. Η μουσική αγιάζει τόν άνθρωπο αναίμακτα. Χωρίς κόπο, αγαλλόμενος, γίνεσαι άγιος». Ειδικά για την θεραπεία της κατάθλιψης ή βυζαντινή μουσική είναι ένα πολύ αποτελεσματικό μέσο. Η Βυζαντινή μουσική, δίδασκε, θεραπεύει την κατάθλιψη.

«Μιά φορά (διηγείται ο Γέροντας) είχε κάποιος δαιμόνιο, ο βασιλιάς Σαούλ, και πήγαινε ο Δαβίδ και του έψαλλε και ο δαίμονας έφευγε. Πήγαινε με τό ψαλτήρι-τό ψαλτήρι ήταν όργανο. Όταν τόν έπιανε τό δαιμόνιο της μελαγχολίας, πήγαινε ο Δαβίδ και του 'παιζε τό ψαλτήρι κι έτσι έφευγε ο δαίμονας. Πού 'ναι αυτοί που τρέχουνε να βρουνε θεραπεία για την κατάθλιψη. Ο υγιής άνθρωπος ζει μέσα στην άρμονία. Η άρετή είναι άρμονία. Έλεγε ο Γέροντας: «Η βυζαντινή μουσική είναι πάρα πολύ εύκολη, όταν την έρωτευθεί ή ψυχή. Είναι τόση ή ωφέλεια της άρμονίας στην ψυχή!. Αυτός που ξέρει μουσικά και έχει ταπεινώση, έχει την χάρι του Θεού. Πάει να θυμώσει, να έκραγει, αλλά φοβάται τή δυσαρμονία, διότι και ο θυμός και όλες αυτές οί άμαρτωλές καταστάσεις δεν είναι μέσα στην άρμονία. Κι έτσι μισεί σιγά σιγά τήν κακία και έγκολπώνεται τήν άρετή, που είναι άρμονία.